

[Brixtofte]

fase I, går jeg ud fra det nu hedder, fik vi også lovforslagene sent på ugen, hvor de skulle til første behandling om tirsdagen. På samme måde gælder det med disse forslag: vi får dem om torsdagen, og de skal til første behandling i dag. Med vores intelligens i udvalget har vi selvfølgelig lynhurtigt pløjet os igennem alle disse 18 cirkulærer vedrørende området, hvoraf vi har fået det sidste, som var på 70 sider, for nogle få minutter siden, ligesom vi har forberedt os ved at gennemgå betænkningen og sætte den i forhold til de lovforslag, der er tale om. Det er altså som altid på dette område et arbejde præget af god forberedelse, hvor vi andre har gode muligheder for at forberede os, så vi får nogle virkelig saglige og gennemtænkte lovforslag. Også på andre områder minder det lidt om første del af fasen – det vender jeg tilbage til – nemlig hvad angår vurderingerne af bl. a. de administrative virkninger.

Hvad angår lovforslag nr. L 92, er det bekendt, hvilken holdning venstre har til den del, der angår pensionsområdet, så det er ikke nødvendigt at gentage kritikken af den lov, der blev gennemført. Vi værdsætter, at socialministeren her har lyttet til vores kritik og nu prøver at rette op på en af de mange skævheder, der er i socialindkomsten.

For så vidt angår den anden del, som jo er kædet sammen hermed, og hvor man faktisk vil gennemføre et stykke skattepolitik i sociallovgivningen ved at ændre en række rettigheder i forbindelse med afskrivninger, må vi fra venstre sige klart nej, det kan vi ikke medvirke til. For det første vil der, således som reglerne er udformet, være en klar forskelsbehandling mellem dem, der f. eks. henlægger til investeringsfond først og derefter skal modregne det i det samlede afskrivningsgrundlag og derfor samlet får en mindre afskrivning, og dem, der ikke foretager en sådan disposition, men i stedet for venter og afskriver fuldt ud. Der vil være en klar forskelsbehandling, og det kan ikke være meningen, at man på dette område forskelsbehandler, som det her er foreslået.

Dernæst er vi meget betænkelige ved, ja, direkte modstandere af, at man overhovedet prøver at gå væk fra den tankegang, at afskrivninger er udtryk for udgifter. Afskrivninger er udtryk for, at man fordeler en anlægsudgift over en række år, således at den går ind i de enkelte år. Det er egentlige ud-

gifter, som naturligtvis er fradragsberettigede, og som er en forudsætning for, at man kan erhverve en indkomst. Derfor kan og bør man ikke røre ved alle disse afskrivningsregler.

Må jeg nævne, at man tilsyneladende har lært noget af det, der skete sidste gang, idet man i bemærkningerne til lovforslaget under de »Økonomiske konsekvenser« skriver:

»Beregningerne af de økonomiske konsekvenser er foretaget på grundlag af det foreliggende statistiske materiale. Da dette materiale er begrænset, vil beregningerne være behæftet med betydelig usikkerhed.«

Dette er en meget klog bemærkning, og jeg går ud fra, at det er som følge af de fejl-beregninger, der er lavet i forbindelse med første del, at man nu understreger, at beregningerne er behæftet med en meget stor usikkerhed.

Vedrørende de administrative konsekvenser opstår der igen tallet »omkring 25 helårsansatte«; det var også det, vi fik at vide sidste gang. Det lyder næsten, som om det er et standardtal, man slynger ud: hver gang man ændrer på lovgivningen, koster det 25 helårsansatte.

Det er min vurdering, efter hvad jeg har fået at vide af enkeltkommuner, af Kommunernes Landsforening og af andre, at de 25, man talte om sidste gang, i hvert fald er en stor illusion. Det administrative kaos, der er skabt, ikke mindst i disse måneder og dage, fører til, at der er en stigende mængde overarbejde og et stigende krav om meransættelser overalt i kommunerne. Derfor må man sige: ja, nu står der igen 25, men er det ligesom sidst, altså at det i virkeligheden er et langt større antal? For så må vi igen sige, at man vil vedtage noget, der koster en masse på den administrative side.

Jeg vil på venstres vegne konkludere, at socialministeren bør tage socialindkomsten af bordet, bør ændre reglerne igen, så vi kommer væk fra socialindkomsten. Det er en besparelsmæssig fiasko og en administrativ fiasko, og derfor er der ingen grund til at gå videre, men tværtimod til at gå tilbage og afskaffe de regler, der er indført.

Agnete Laustsen (KF):

For øjeblikket prøver man gennem en storstilet kampagne, der siges at koste om-